

ΤΟ ΕΙΝΕ

Χρήστος Σταϊκούρας

Υπουργός Υποδομών και Μεταφορών

Στις 14 Μαΐου του 2027 η παράδοση του FlyOver
Αμήν...

άνοιξη

Του **Αργύρη Αργυριάδη**
Δικηγόρου Νταρ' Απελίου Πόλεω

Μαθήματα που (δεν) λάβαμε από την τραγωδία των Τεμπών

Πολλές είναι οι φορές που ένα γεγονός συνταράσσει το πανελλήνιο. Ελάχιστες, όμως, που ο ατομικός πόνος μετατρέπεται σε «συλλογικό». Η ατόνηση και η θλίψη μετατρέπεται σε κοινό αίσθημα.

Στη θλιβερή πρώτη επέτειο της τραγωδίας των Τεμπών, πολλοί βιώσαμε αυτό το αίσθημα. Η νεανική ηλικία των θυμάτων, ο τρόπος θανάτου τους, η παταγώδης αποτυχία του κράτους να οργανώσει ασφαλείς σιδηροδρομικές μεταφορές, η υπερχειλιζουσα λαμογιά που αναδύθηκε μέσα από τις καμένες λαμαρίνες των τρένων που θύμισαν αιματωλές συμβάσεις, η έλθεινη ατομική ευθύνη και ενσυναίσθηση ανθρώπων στους οποίους ανατέθηκε κομβικός ρόλος (υπηρεσιακός, επιχειρησιακός, πολιτικός ή άλλος), η προσπάθεια μετάθεσης ευθυνών και η συλλογική αποτυχία ενός ανεπαρκούς πολιτικού συστήματος συνάφθησαν ένα παλαικό αίτημα που μάλλον θα μείνει ευχρή («ποτέ ξανά»), ενώ την ίδια ώρα συνέβαλλαν στην απαιτούμενη συλλογική αυτογνωσία που προϋποθέτει το «συλλογικό πένθος».

Το τελευταίο δεν είναι μόνο μία «ψυχική πληγή» -για ανθρώπους μάλλον που δεν γνωρίζαμε προσωπικά- αλλά και μία εσωτερική διεργασία, ένας «θεραπευτικός πόνος» που μας επιτρέπει να βιώσουμε ένα διαφορετικό εύρος συναισθημάτων. Το ατομικό πένθος συνοδεύεται πάντα από έντονη θλίψη, άγχος, ανησυχία, φόβο, απογοήτευση, θυμό. Το συλλογικό πένθος προϋποθέτει αυτά και ακόμα περισσότερο. Απαιτεί να χυθεί άπλετο φως στις αιτίες του δυστυχήματος, να τιμηθούν οι αναγκαίες και δημιουργηθούν οι αναγκαίες και ικανές συνθήκες να μην ξανά-παρέσουν τέτοιες τραγωδίες και κυρίως να διαφυσθεί η αίσθηση ότι είμαστε πολίτες ενός αποτυχημένου κράτους (failed state).

Ότι δεν βιώνουμε συνθήκες συλλογικής αποτυχίας. Ότι κάτι καλύτερο μπορούμε να προσδοκούμε στο μέλλον...

Πόσα από τα ανωτέρω αντιλή-

φθηκαν οι πολιτικοί ταγοί μας όταν συμμετείχαν στην πορεία για τα Τέμπη βράζοντας, χαμογελαστοί, φωτογραφίες μεταξύ τους;

Πόσα από τα ανωτέρω αντελήφθησαν τα εργατικά συνδικάτα όταν μπέρδεψαν το κεντρικό μήνυμα, προβάλλοντας σχεδόν αποκλειστικά στενά συντεχνιακά αιτήματά τους καλώντας τον κόρη σε απεργία;

Πόσα από τα ανωτέρω αντιλήφθηκαν η κυβέρνηση όταν νομολογεί ότι υπάρχουν κενά και παραλείψεις στη μέχρι τώρα ανακριτική πορεία της υπόθεσης και θα χρειαστούν περαιτέρω έρευνες και εξειδικευμένες εξετάσεις σε εργαστήρια του εξωτερικού; (άλλη μία απόδειξη «αποτυχημένου κράτους» το ότι δεν υπάρχουν αντίστοιχα «εξειδικευμένα εργαστήρια» στη χώρα μας).

Πόσα από τα ανωτέρω αντιλήφθηκαν οι πολιτικοί προσωπικοί, συλλήβδην, όταν έναν χρόνο μετά το έγκλημα των Τεμπών, ο ΟΣΕ παραμένει υποστελεχωμένος (λείπουν τα 2/3 των οργανικών θέσεων) και η απαιτούμενη τεχνολογία ασφαλείας δεν έχει εγκατασταθεί σε όλους τους συρμούς και στο σιδηροδρομικό δίκτυο;

Στο πλαίσιο του «συλλογικού πένθος» ενίοτε ο θυμός γίνεται οργή. Ουδείς πρέπει να το λημονήσει...

Η ανόνηση και η θλίψη μετατρέπεται σε κοινό αίσθημα. Στη θλιβερή πρώτη επέτειο της τραγωδίας των Τεμπών, πολλοί βιώσαμε αυτό το αίσθημα

Ιστορίες για Βόρειους

Στην πόλη των μεταμοσχεύσεων δεν γίνονται πολλές... μεταμοσχεύσεις λόγω έλλειψης κλινών ΜΕΘ, χειρουργείων, αναισθησιολόγων, εντατικολόγων και άλλων συναφών ειδικοτήτων, κλινικών και εργαστηριακών. Αυτό δεν είναι είδηση.

Εδώ και χρόνια στη Θεσσαλονίκη έχουμε συμβιβαστεί με τα... ελάχιστα, παρά τους φόρους που καταβάλλουμε και παρά τα ένοσημα που κολλήσαμε. Έχουμε δε αποδεχθεί ότι τα κόμματα είναι πάνω από τις ανάγκες των πολιτών και νεκρότερα πάνω απ' όλα. Έτσι ελάχιστες ήταν και είναι οι φωνές συνεννόησης των εκπροσώπων της δεύτερης μεγαλύτερης πόλης ώστε να διεκδικήσουν από κοινού περισσότερες προσλήψεις με ευρωπαϊκές αποδοχές, εργασιακές συνθήκες που δεν θα θυμίζουν Ινδία του περασμένου αιώνα και υποδομές υγείας που δεν θα γίνονται μόνο με την «καλασούνη των ξένων» στην άλλοτε «συμπρωτεύουσα» και «πρωτεύουσα των Βαλκανίων» με τα οθωμανικά, ιταλικά, ρωσικά, ομογενειακά νοσηλευτικά ιδρύματα.

Όσοσο είναι είδηση όταν συντονίζονται διευθυντές κλινικών σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, πανεπιστημιακοί γιατροί του Εθνικού Συστήματος Υγείας, διοικήσεις υγειονομικών περιφερειών, διοικητές νοσοκομείων και αρμόδιο υπουργείο ώστε να βρεθούν λύσεις για άμεσες σωτήριες επεμβάσεις. Εργαζόμενοι στο σύστημα με την τιτάνια νραφειοκρατία -που δεν νικήθηκε ούτε σε καιρό πανδημίας- να κάθονται «να σπάνε τα κεφάλια τους» για το πώς θα προχωρήσουν 13 μεταμοσχεύσεις νεφροπαθών από ζώντες δότες και τελικά να τα καταφέρουν. Μία ημέρα την εβδομάδα για τους επόμενους τρεις μήνες, γιατροί και νοσηλεύτες με ειδικότερες χειρουργείων από άλλα δημόσια και ιδιωτικά νοσοκομεία της ίδιας υγειονομικής περιφέρειας, της 4ης, θα μετακινούνται στο «Ιπποκράτειο» ώστε να γίνουν οι πολυπόθητες μεταμοσχεύσεις και μάλλον από ζώντες (δικούς τους) δότες.

Βέβαια θα έπρεπε όλα να γίνουν διαφορετικά. Θα έπρεπε το ΕΣΥ του 2024 «να πετάει» είχαμε στη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της χώρας που δέχεται περισσότερα από Μακεδονία, Θράκη, Ήπειρο, Θεσσαλία, νησιωτική Ελλάδα κ.λπ. Θα έπρεπε οι γιατροί να ακούγονται στα κέντρα αποφάσεων τα οποία με τη σειρά τους θα έπρεπε να κάνουν ό,τι μπορούν για να διευκολύνουν το δύσκολο έργο τους. Θα έπρεπε να είχαμε Μονάδες Εντατικής Θεραπείας και ην την πανδημία όπου τις «ψάχναμε με τα κιάλια» για σοβαρά περιστατικά τρένων, τροχαία και... εκτροχιασμούς τρένων.

Θα έπρεπε οι ειδικοσόμενοι να εκπαιδεύονται και όχι να αντιαθιστούν

νοσηλεύτες, γιατρούς κι άλλα προσωπικά. Θα έπρεπε να είχαμε περισσότερα κέντρα μεταμοσχεύσεων και όχι κέντρα αιμοκάθαρσης, θα έπρεπε να είχαμε παιδιατρικό νοσοκομείο με παιδοχειρουργική κλινική, θα έπρεπε στη Θεσσαλονίκη να λειτουργεί προ καιρού ένα σύγχρονο ογκολογικό και φυσικά δημόσιο νοσοκομείο αποκατάστασης.

Θα έπρεπε και οι γιατροί που μένουν στα πόστα τους να ξεκουραστούν ύστερα από την κόπωση τον COVID-19 και να μην φορτώνονται κι άλλες υποχρεώσεις και ευθύνες από τις μετακινήσεις συναδέλφων τους. Θα έπρεπε να υπήρχε καλύτερη διαχείριση με τις προβλεπόμενες συνταξιοδοτήσεις και τα προβλεπόμενα κενά. Ναι, θα... έπρεπε.

Στο ΕΣΥ τα ξέρουν αυτά τα «έπρεπε» όπως ξέρουν κι άλλα για όσους τάλαιπωρούνται ανάμεσα σε δομές, σε μηχανήματα επιβίωσης, σε καθημερινές αναμονές ωρών. Οι υγειονομικοί ζουν σε δεύτερο ή τρίτο βαθμό τον «βασανισμό» συνανθρώπων τους επειδή δεν αναλαμβάνονται περισσότερες πρωτοβουλίες και δεν υπογράφονται αποφάσεις π.χ. μετακινήσεων γιατρών και νοσηλευτών μία ημέρα την εβδομάδα. Κι όμως αυτό θα θέλαμε αν ήμασταν στη θέση τους. Δεν θα μας αρκούσαν τα «έπρεπε» και η περιγραφή των διαχρονικών προβλημάτων «στην πόλη των μη έργων». Θα ζητούσαμε λόγω της κατάστασής μας να βρεθούν έκτακτες λύσεις, κάτι που και τα βασικά νομοθετήματα της ιατρικής το προβλέπουν και το επιτρέπουν. Και φυσικά θα περιμέναμε λιγότερα «θα έπρεπε» και περισσότερα «κάνουμε». Δεν θα ανέχαμε ψυχολογικά και σωματικά κι άλλες θλιβερές διαπιστώσεις όταν μάλλον έχουν βρεθεί, στους φίλους και συγγενείς μας, οι ζώντες δότες. Για όλους αυτούς τους λόγους, μπράβο στην 4η ΥΠΕ και στο αρμόδιο υπουργείο που εβκρινε τη σχετική απόφαση ανοίγοντας δρόμους και σε άλλα «αδιέξοδα» μέχρι όλα να γίνουν στη Θεσσαλονίκη όπως... θα έπρεπε.

Να σημειωθεί ότι σε ημερίδα τον Σεπτέμβριο του 2022 η Δικατερίνη Παναγιάννη, καθηγήτρια Νεφρολογίας ΑΠΘ, διευθύντρια Νεφρολογικής Κλινικής ΑΠΘ είχε πει ότι «οι μεταμοσχεύσεις νεφρού από ζώντα δότη γίνονται μόνο στο 'Ιπποκράτειο' που δεν έχει... αναισθησιολόγους. Αυτή τη στιγμή έχουμε 35 ζευγάρια (Δήτην-δότη) έτοιμα που περιμένουν ημερομηνία από... χρόνια, ενώ τέσσερις εντάχθηκαν στην αιμοκάθαρση τον Ιούνιο του 2022 επειδή δεν άντεχαν άλλο να περιμένουν. Ανάμεσα σ' αυτούς είναι και 3 παιδιά...».

Μελ. Καρ.